

C188 – BIN16

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

21 maart 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de logementsfiches

1

Voorzitter: de heer Norbert De Batselier

Vraag om uitleg van de heer Marnic De Meulemeester tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de logementsfiches

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de wet van 17 december 1963 tot inrichting van de controle op reizigers in logementhuizen verplicht elke logementhouder, zowel in een hotel, op een camping of bij de verhuur van kamers, om de identiteitsgegevens van elke gast die in een herberg, hotel, gemeubileerde woning of appartement de nacht doorbrengt, te noteren op een speciale dubbele kaart. De logementhouder moet deze kaart uiterlijk daags na aankomst van de reiziger aan de lokale politie bezorgen, zoals vermeld in het KB van 20 mei 1965 vastgesteld ter uitvoering van de wet van 17 december 1963 tot inrichting van de controle op reizigers in logementhuizen.

Met deze vraag wil ik niet het nut van deze wet in vraag stellen. Dergelijke controle is immers van groot belang voor de politie: voor het traceren van gezochte personen, het volgen van criminelen, enzovoort. Uit de praktijk blijkt echter dat deze controle op vele plaatsen dode letter is geworden. De fiches zorgen bovendien voor heel wat administratieve rompslomp voor de logementhouders omdat er een aantal concrete handelingen moeten worden gesteld. Bij aankomst vult de reiziger manueel een logementfiche in en daarna verwerkt de uitbater die gegevens in zijn eigen administratieve bestand. Dagelijks moet hij zich met deze data naar de politie begeven. Vervolgens verwerkt de politie die gegevens om te checken of de betrokkene gekend is in de politionele databanken. Dezelfde identiteitsgegevens worden bijgevolg driemaal genoteerd: een keer manueel en twee keer via geautomatiseerde weg.

Deze handelswijze leidt uiteraard tot fouten en is zeer arbeidsintensief in toeristische regio's. Ik heb me laten vertellen dat bepaalde hoteluitbaters aan

de kust zelfs jobstudenten inschakelen om deze klus naar behoren te klaren. Het is mijns inziens mogelijk om deze procedure volledig geautomatiseerd te laten verlopen. De reiziger biedt zich aan in een logementhuis waarbij die zijn elektronische identiteitskaart in een kaartlezer brengt. De gegevens worden gelezen en automatisch opgeslagen in het administratieve bestand van de logementhouder. De data kunnen dan via een beveiligd netwerk overgemaakt worden aan de politie waarna de gegevens automatisch vergeleken worden met de politionele databank. Indien deze vergelijking tot een positief resultaat leidt, wordt er automatisch een e-mail verzonden naar de bevoegde lokale politie die dan gepast kan reageren. De voordelen van dergelijke automatisering zijn legio: tijdswinst bij de logementhouder en politie, geen vergissingen bij het noteren van de identiteitsgegevens, een betere beveiliging van de logementhouder gezien de politie op korte termijn zal kunnen reageren bij een verdachte situatie en een betere kennis van verplaatsingen van criminelen.

Ik ben me natuurlijk bewust van de hinderpalen bij de uitvoering van zo'n systeem. Nog niet iedereen is in het bezit van een elektronische identiteitskaart en hetzelfde geldt voor buitenlanders. De wet op de privacy kan ook voor problemen zorgen. Deze hinderpalen zie ik echter eerder als uitdagingen waarvoor een oplossing moet worden gevonden. Het huidige systeem vraagt enorm veel tijd en verloopt niet efficiënt. De politie voert ook geen echte controles van de fiches uit omdat die soms pas dagen later bij hen aankomen.

Mijnheer de minister, bestaat de mogelijkheid om deze procedure volledig geautomatiseerd te laten verlopen via de elektronische identiteitskaart of op een andere manier, gezien nog niet iedereen in het bezit is van zo'n kaart? Is er hierover reeds overleg gebeurd met de federale regering en de politie?

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, ik vind dit een erg goede vraag. Ik heb gisteren contact opgenomen met een paar korpschefs aan de kust over hoe dit in de praktijk gebeurt. Die fiches zouden dagelijks aan de politie moeten worden bezorgd, maar

dat gebeurt niet. Vaak laten de uitbaters ze door de politie ophalen of brengen ze deze als ze tijd hebben. In het hoogseizoen hebben ze uiteraard nooit tijd. De fiches worden dan bij de politie op alfabetische volgorde verzameld zonder dat daaraan gevolg wordt gegeven, tenzij het parket vragen stelt over een bepaalde persoon. Ik stel ook vast dat dit in het nieuwe kampeerdecreet zelfs niet meer is opgenomen, hoewel de uitbaters het wel nog uit vrije wil doen omdat dit een gevoel van veiligheid geeft. Vaak is het ook zo dat, als er een familie komt met zes of zeven personen, er maar één de fiche invult. Het is dan ook niet echt nuttig. Het zou goed zijn als het systeem zou kunnen worden verbeterd, bijvoorbeeld via een elektronische identiteitskaart. Het huidige systeem dateert van 1963 en is weinig zinvol.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik heb deze problematiek al herhaaldelijk onder de aandacht gebracht. Dit is een zeer onzinnige maatregel die heel wat administratieve overlast veroorzaakt. De bedoeling van de wetgever was ongetwijfeld goed, maar is absoluut niet meer van deze tijd. Modern uitgebate hotels, campings, logement- en vakantiehuizen verwerken op geïnformateerde manier de gegevens van de gasten. Het is bijzonder inefficiënt dat ze dit daarna per persoon op een papieren drager moeten overschrijven. Die wordt dan op stapels gelegd die al dan niet op tijd worden afgehaald. Ik heb op een camping gewerkt en ik ken de situatie. De fiches komen daarna op een stapel bij de politie terecht waar ze er ook niet veel mee kunnen doen. Het is immers niet gemakkelijk om snel iets op te zoeken in dergelijke stapel. Het systeem is niet meer van deze tijd.

De logementfiche zoals opgelegd door de federale wet van 17 december 1963 en het KB van 20 mei 1965 is een grote bron van administratieve overlast voor de hoteliers, hotelgasten en politie. Dat blijkt uit metingen van de administratieve lasten in de toeristische sector die ik door mijn eigen administratie, namelijk de Kenniscel Wetsmatiging, heb laten uitvoeren. Het staat ook in het SERV-advies van april 2005. Na ontvangst van dat advies heb ik de federale staatssecretaris van Administratieve Vereenvoudiging gevraagd om iets te doen aan de problematiek van de politiefiche. Hij is naar aanleiding van het SERV-advies en de publiciteit die ik eraan heb gegeven, ook geïnterpelleerd in de Kamer over dit onderwerp. Hij heeft toen gezegd dat hij hiervan werk zou maken,

maar er is eigenlijk nog niets gebeurd. Er is nog geen vooruitgang geboekt.

De federale wet schrijft de verplichting voor dat de hoteliers de gegevens op een dubbele kaart op papier invullen. Het KB bepaalt het model daarvoor: een papier met een verplichte afmeting van 12 cm breed en 20 cm hoog. Ook wordt er gezegd welke vermeldingen erop moeten staan en die zijn gedetailleerd. De hotelhouder moet bijvoorbeeld naast een aantal evidente identificatiegegevens zoals naam, voornaam, adres, ook het beroep van de hotelgast vermelden en de nummerplaat van het voertuig waarmee de hotelgast zich verplaatst. De hotelier moet de identiteitsgegevens controleren aan de hand van de identiteitskaart. Dit is allemaal zeer formalistisch en detaillistisch.

In de memorie van toelichting van de wet van 1963 staat nochtans dat ze oog heeft voor de administratieve lasten. Ik citeer uit de memorie: 'Om de logementhouder de last van een bijkomende formaliteit te besparen, is deze voortaan niet meer verplicht de werkelijke datum van het vertrek van de reiziger ambtshalve aan de politieoverheid mee te delen. Die datum moet slechts worden ingeschreven op het dubbel van de kaart dat door de logementhouder gedurende één jaar moet worden bewaard en waarvan de politieoverheid steeds inzage kan nemen.' Niettemin is de huidige federale regelgeving kafkaïaans.

Een wijziging van het model van de logementfiche veronderstelt dus een wijziging van de regelgeving. Ik heb het dan niet alleen over het KB, maar ook over de wet van 1963 die in artikel 1 immers bepaalt dat het om een dubbele kaart moet gaan. Ik heb al herhaaldelijk het absurde en de inefficiëntie ervan aangeklaagd. Als hotelgasten inchecken worden hun gegevens meestal in een elektronisch systeem op een vlotte manier opgenomen. Daarna pennen de hoteluitbaters deze gegevens over op het wettelijk voorgeschreven papieren model. Dit betekent dat de uitbaters tweemaal dezelfde gegevens invoeren. Daarna gaan de papieren fiches naar de politie, en het is nog maar de vraag of die daarmee op een efficiënte manier iets kan aanvangen. Ook voor de politie is dit immers een administratieve last. De burgemeesters hier aanwezig weten dat de politie vaak met veel administratieve overlast wordt geconfronteerd, wat ze van hun kerntaak weghoudt.

De politiefiches zijn ook niet efficiënt. Zo wordt bij gehuwde personen de fiche opgemaakt op naam van

de man en staat de echtgenote op dezelfde fiche. Hetzelfde geldt voor minderjarigen onder 15 jaar. Toepassing van deze regel impliceert dat er voor een gezin van vier personen met twee kinderen boven 15 jaar, drie politiefiches moeten worden opgemaakt: één op naam van de ouders en telkens één op naam van de jongere.

Uit cijfers van het NIS blijkt dat er in 2004 in Vlaanderen 3.881.239 hotelgasten aankwamen. Samen waren ze goed voor 7.563.753 overnachtingen. De Kenniswet Wetsmatiging heeft becijferd dat het aanmaken en bijhouden van één fiche 3,60 euro kost. Dit is de kost voor de toerist en hotelier samen. Het is niet exact te bepalen hoeveel fiches er zijn omdat er soms meerdere hotelgasten op één fiche staan. Ik veronderstel dat er tussen de 2,5 à 3 miljoen fiches per jaar zijn in Vlaamse hotels. De administratieve kost bedraagt dan ook tussen de 9 en 10,8 miljoen euro per jaar.

Zoals ik zei, moet er een formele wetswijziging gebeuren om de elektronische gegevensuitwisseling mogelijk te maken. De bal ligt in eerste instantie in het kamp van de federale wetgever. Vlaanderen heeft dit inderdaad al afgeschaft voor de campings. De uitbaters blijven het echter doen omdat de federale wet uiteraard blijft bestaan. Ik ga ermee akkoord dat er een systeem moet zijn. Het is nuttig dat er registratie gebeurt, maar dan op een efficiënte manier met moderne middelen en uiteraard met respect voor de privacy. Als er controle nodig is vanwege de politie, dan moet dat snel en op een efficiënte manier gebeuren.

We moeten proberen om met het federale niveau tot een oplossing te komen. Als dat niet lukt, zal ik nagaan of we dit op Vlaams niveau zelf kunnen regelen. Nogmaals, ik stel het nut van registratie niet in vraag. Dit is belangrijk voor de veiligheid van zowel de gasten als uitbaters. We moeten ons echter ook geen illusies maken: zware jongens zullen niet snel hun echte identiteit opgeven als ze weten dat ze worden gezocht.

Het is een feit dat elke uitbater vanuit het oogpunt van ondernemen een boekingsstelsel bijhoudt. Het is dan ook zinloos dubbel werk te moeten doen. Ik weet ook niet of er zo gedetailleerd moet worden gereguleerd. Het volstaat mijns inziens om een aantal essentiële gegevens te laten opnemen door hoteliers.

Ik vestig er de aandacht op dat de politiediensten op grond van de federale politiewet steeds toegang heb-

ben tot de gegevens van de hoteliers. Ik citeer: 'De politieambtenaren kunnen steeds de voor het publiek toegankelijke plaatsen alsook de verlaten onroerende goederen betreden teneinde toe te zien op de handhaving van de openbare orde en de naleving van de politiewetten en verordeningen. Zij kunnen steeds diezelfde plaatsen betreden teneinde opdrachten van de gerechtelijke politie uit te voeren. Met inachtneming van de onschendbaarheid van de woning kunnen zij hotelinrichtingen en andere logiesverstrekkende inrichtingen bezoeken. Zij kunnen zich door de eigenaars, exploitanten of aangestelden van die inrichtingen de inschrijvingsdocumenten aan de reizigers doen overleggen.' Bij aanpassing van de wet zal in elk geval rekening moeten worden gehouden met dit artikel van de politiewet.

Ik heb de problematiek van de overlast bij de politiefiches herhaaldelijk aangekaart bij zowel het kabinet van de federale staatssecretaris als bij het kabinet van de federale minister van Binnenlandse Zaken. De staatssecretaris verwees reeds in april 2005 in het parlement naar een werkgroep van vertegenwoordigers van de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken. Die werkgroep zou al geruime tijd aan het werk zijn. De staatssecretaris zei ook dat de gemeenten vaak waanzinnig streng zijn in deze aangelegenheid. Gemeenten doen volgens mij echter niets anders dan het uitvoeren van de wet. Ze hebben een verantwoordelijkheid: als de wet dit bepaalt, dan moeten ze het uitvoeren. Uit het antwoord op een schriftelijke vraag in juni 2005 bleek dat er geen bewegingen waren in het dossier op het federale niveau. De federale werkgroep heeft ondertussen nog steeds geen enkel concreet resultaat voorgelegd.

Ik heb ook rechtstreeks contact gelegd met het kabinet van vice-premier Dewael. Op 20 januari had er nog een vergadering plaats. Toen werd eens te meer gezegd dat het dossier in een cruciale fase zat, dat er gewacht werd op advies van de politie en dat er binnen de eerstkomende weken nieuws zou zijn. Na een herinnering van mijn kabinetsmedewerker werd gezegd dat er eind februari nieuws zou zijn, en eind februari heette het dan weer dat de betrokken kabinetsmedewerker nog eens een herinnering zou sturen. Dit dossier kent dus niet de vooruitgang die het verdient.

Ikzelf klop op alle mogelijke manieren op de tafel. Ik hoop dat de federale regering nu snel met een voorstel komt en dit aan de Vlaamse Regering voorlegt. Ik blijf daar ook verder op aandringen op het federale niveau. Als Vlaams minister van Toerisme zal ik

de toeristische toets doen van het federale voorstel. Ik wil het toetsen op zijn eenvoud en effectiviteit, rekening houdend met de belangen van de toeristische sector. Als de federale regering de zaak niet kan afronden binnen een redelijke termijn, zal ik nagaan of we op het Vlaamse niveau niet kunnen komen tot een sluitende reglementering. Het kind moet niet met het badwater worden weggegooid. Het is immers inderdaad zo dat bonafide uitbaters zelf een registratie belangrijk vinden en ik onderschrijf dat volkomen.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is duidelijk dat dit systeem tot grote administratieve overlast leidt. Ik druk de hoop uit dat u samen met het federale niveau tot een werkbare oplossing komt. U moet daar op regelmatige basis op blijven aandringen. De toeristische sector is een belangrijke economische sector. Hoteluitbaters worden met allerlei zaken geconfronteerd, zoals het invullen van statistieken. Als dit al kan worden geregeld, dan is dat een goede zaak. Dan kunnen ze hun aandacht op andere dingen richten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
